

Demi Moore

Din suflet

Autobiografie

CUPRINS

Prolog..... 10

PARTEA I: SUPRAVIEȚUIREA

Capitolul 1 16

Capitolul 2 32

Capitolul 3 46

Capitolul 4 57

Capitolul 5 68

Capitolul 6 74

Capitolul 7 81

PARTEA A II-A: SUCCESUL

Capitolul 8 93

Capitolul 9 103

Capitolul 10 116

Capitolul 11 126

Capitolul 12 139

Capitolul 13 155

Capitolul 14 166

Capitolul 15 181

PARTEA A III-A: CAPITULAREA

Capitolul 16.....	197
Capitolul 17.....	208
Capitolul 18.....	218
Capitolul 19.....	229
Capitolul 20.....	241
Capitolul 21.....	249
Capitolul 22.....	262
Epilog.....	273
Mulțumiri.....	277

PROLOG

Îmi trecea aceeași întrebare prin minte: *Cum am ajuns aici?*

În casa pustie în care mă măritasem, pe care am extins-o pentru că aveam mai mulți copii decât dormitoare, eram acum complet singură. Aveam aproape cincizeci de ani. Soțul despre care crezusem că era dragostea vieții mele mă înșelase și hotărâse să nu mai depună niciun efort pentru salvarea căsniciei noastre. Copiii mei nu vorbeau cu mine: nu primeam telefoane de ziua mea, nici mesaje de Crăciun. Nimic. Tatăl lor – un prieten pe care contasem ani de zile – dispăruse din viața mea. Cariera pe care mă zbatusem s-o creez de când mă mutasem din apartamentul mamei mele când aveam șaisprezece ani era blocată, sau poate era încheiată definitiv. Tot ceea ce era important pentru mine – chiar și sănătatea mea – mă părăsise. Aveam migrene îngrozitoare și pierdeam în greutate înspăimântător de repede. Arătam așa cum mă simțeam: distrusă.

Asta e viața? mă întrebam. *Pentru că, dacă asta e, s-a zis cu mine. Nu știu ce caut aici.*

Făceam lucrurile de mântuială, orice mi se părea că trebuie făcut – hrăneam câinii, răspundeam la telefon. A fost ziua unei prietene și au venit niște oameni. Am făcut ce făceau și ceilalți: am inhalat gaz ilariant și, când jointul a ajuns la mine pe canapeaua afundată din living, am tras un fum de iarbă sintetică (se numea Diablo, foarte nimerit).

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că totul a devenit neclar și m-am văzut de undeva de deasupra mea. Pluteam în afara corpului în cercuri de culori și mi s-a părut că poate asta era șansa mea: puteam să las în urmă durerea și rușinea din viața mea. Durerile de cap și suferința și senzația de eșec – ca mamă, ca soție și ca femeie – aveau pur și simplu să se evapore.

Dar mai era întrebarea aceea: *Cum am ajuns aici?* După tot norocul și succesul avut ca adult. După toată alergătura pe care a trebuit s-o fac ca să supraviețuiesc copilăriei. După o căsnicie care a părut magică la început cu prima persoană căreia am încercat cu adevărat să-i arăt toată ființa mea. După ce în sfârșit mă împăcasem cu trupul meu și încetasem să-l mai înfometez și să-l torturez – războindu-mă cu mine însămi și folosind mâncarea ca armă. Și, cel mai important, după ce crescusem trei fete și făcusem tot ce mi-a trecut prin cap ca să fiu mama pe care eu n-am avut-o niciodată. Oare toată lupta asta echivala cu zero?

Deodată, eram din nou în corpul meu, în convulsii pe podea, și am auzit pe cineva strigând: „Sunați la 911!”

Am strigat „Nu!” pentru că știam ce avea să urmeze: ambulanța, pe urmă paparazzi, site-ul TMZ¹ care anunța: „Demi Moore, dusă de urgență la spital din cauza drogurilor!” Și totul s-a întâmplat exact așa cum știam că avea să fie. Dar s-a mai întâmplat ceva la care nu m-am așteptat. Am decis să rămân pe loc – după o viață de alergătură – și să mă confrunt cu mine însămi. Făcusem multe în cincizeci de ani, dar nu știu dacă *träisem* multe, pentru că am petrecut cea mai mare parte din timp, temându-mă să fiu eu însămi, convinsă că nu meritam ceea ce era mai bun și încercând disperată să repar ce era rău.

Cum am ajuns aici? Asta e povestea mea.

¹ Site de știri tabloid din Statele Unite (n.red.)

Partea I
Supraviețuirea

CAPITOLUL 1

Poate că sună ciudat, dar îmi amintesc timpul pe care l-am petrecut în spital la Merced, în California, când aveam cinci ani, ca pe ceva aproape magic. Stăteam în pat în cămășuța roz și moale de lână, așteptând vizita zilnică a doctorilor, a asistentelor și a părinților mei și mă simțeam absolut confortabil. Eram deja acolo de două săptămâni și eram hotărâtă să fiu cea mai bună pacientă pe care o văzuseră vreodată. Acolo, în camera curată și luminoasă, totul părea să fie sub control: erau proceduri pe care te puteai baza la spital, îndeplinite de adulți adevărați. (Pe atunci, exista un sentiment de respect și admirație pentru doctori și asistente: toată lumea îi respecta și era un privilegiu să fii printre ei.) Totul avea logică: îmi plăcea că mă puteam comporta în așa fel încât să obțin reacții previzibile.

Fusesem diagnosticată cu hidronefroză, o boală posibil fatală despre care se știau foarte puține lucruri – fusese studiată doar la băieți, cât de cât. Practic, e o boală retentivă în care sistemul de eliminare a urinei nu-și face

treaba. Îmi amintesc că eram îngrozită când mi s-au umflat organele genitale și i-am arătat mamei și i-am văzut reacția: adevărată panică. M-a urcat în mașină și m-a dus imediat la spital, unde am stat timp de trei luni.

Mătușa mea era învățătoare la clasa a patra și-i pusese pe toți copiii să facă felicitări cu urări de sănătate, pe hârtie colorată, cu carioci și markere, iar părinții mi le-au adus în după-amiaza aceea. Eram încântată de atenția primită din partea unor copii mai mari pe care nu-i cunoșteam. Dar când am ridicat privirea de la felicitările viu colorate, am văzut fețele părinților mei. Pentru prima dată, am simțit teama lor că s-ar putea să nu supraviețuiesc.

Am întins mâna și am atins mâna mamei și-am spus: „Totul va fi bine, mămico“.

Și ea era doar o copilă. Avea doar douăzeci și trei de ani.

Mama mea, Virginia King, era o adolescentă care cântărea patruzeci și cinci de kilograme când a rămas însărcinată cu mine după ce abia terminase liceul în Roswell, New Mexico. În realitate, era o fetiță. S-a chinuit cu travaliul timp de nouă ore și și-a pierdut cunoștința exact în ultimul minut, chiar înainte să vin eu pe lume. Nu a fost o primă experiență fericită pentru niciuna dintre noi.

O parte din ea nu era cu adevărat legată de realitate, ceea ce însemna că putea să gândească neconvențional. Venea dintr-un mediu sărac, dar nu avea mentalitatea omului sărac – nu *gândea* ca un om sărac. Voia să avem parte de tot ce era mai bun: nu suporta să aibă nimic în casă de la o firmă oarecare – nici cereale, nici unt de arahide, nici detergent de rufe. Era generoasă, expansivă,

primitoare. Întotdeauna era loc pentru încă un om la masă. Și era încrezătoare într-un stil nonșalant – nu-i păsa de reguli.

În copilărie, eram conștientă că Ginny era diferită – nu părea să fie precum celelalte mame. Mi-o imaginez în mașină, ducându-ne la școală, fumând o țigară cu o mână și machiindu-se – perfect – cu cealaltă, fără să se uite măcar în oglindă. Avea o siluetă grozavă; era zveltă și lucrase ca salvamar la Bottomless Lakes State Park, aproape de Roswell. Era și uimitor de atrăgătoare, cu ochii albaștri strălucitori, pielea albă și părul negru. Avea o grijă meticuloasă de înfățișarea ei indiferent de împrejurări: când mergeam în excursia anuală la bunica, îl puneam pe tata să oprească la trei sferturi din drum ca să-și pună bigudiurile și să-și așeze părul exact cum trebuie până intram în oraș. (Mama a fost la școala de cosmetică, deși nu a transformat asta într-o carieră.) Nu era o regină a modei, dar avea un talent înnăscut de a-și alege o ținută. Căuta mereu ceea ce era mai fermecător – mi-a dat numele unui produs de înfrumusețare.

Ea și tatăl meu făceau o pereche foarte atrăgătoare și știau cum să se distreze; alte cupluri se adunau în jurul lor. Tatăl meu, Danny Guynes, care era cu mai puțin de un an mai mare ca mama, avea mereu o licărire năstrușnică în ochi care făcea să pară că el avea un secret pe care voi ai să-l afli. Avea o gură frumoasă cu dinți albi strălucitori ce contrastau cu pielea măslinie: semăna cu un Tiger Woods¹ latin. Era un cartofor fermecător, cu un

¹ Renumit jucător american profesionist de golf (n.red.)

simț grozav al umorului. Deloc plictisitor. Genul de bărbat care risca mereu – întotdeauna scăpa basma curată din ceva. Era foarte masculin, veșnic în competiție cu fratele său geamăn, care era mai mare și mai puternic și se înrolase în Marină, pe când tata fusese respins pentru că avea un ochi leneș, la fel ca mine. Pentru mine acesta era un lucru special al nostru: aveam senzația că priveam lumea în același fel.

El și fratele lui geamăn erau cei mai mari dintre cei nouă copii. Mama lui, care era din Puerto Rico, a avut grijă de mine când eram mică. A murit când aveam doi ani. Tatăl lui era irlandez și galez, bucătar în Forțele Aeriene și un alcoolic înrăit. A stat cu noi când eu abia începeam să umblu și-mi amintesc că mama nu voia să mă lase singură în baie cu el. Mai târziu, s-a vorbit despre abuzuri sexuale. La fel ca mine, tata a crescut într-o casă plină de secrete.

Danny a absolvit Liceul Roswell cu un an înainte de Ginny și când a plecat la facultate în Pennsylvania, s-a simțit în pericol – cu atât mai mult când a aflat că avea o „colegă de cameră“. Așa că a făcut ceea ce avea să continue să facă pe tot parcursul relației lor ori de câte ori se simțea amenințată: începea să se întâlnească cu un alt bărbat ca să-l facă gelos. S-a cuplat cu Charlie Harmon, un pompier tânăr și arătos, a cărui familie s-a mutat la New Mexico din Texas. S-a și măritat cu el, deși căsnicia a fost de scurtă durată, pentru că povestea de dragoste a avut efectul scontat: tata s-a întors la ea în fugă. Ea a divorțat de Charlie, iar părinții mei s-au căsătorit în

februarie 1962. M-am născut nouă luni mai târziu. Cel puțin, așa credeam eu.

CÂND OAMENII AUD „Roswell“, se gândesc la omuleți verzi, dar nimeni nu vorbea despre OZN-uri la mine acasă. Roswell, cel din copilăria mea, era un oraș militar. Aveam cea mai mare pistă de aterizare din Statele Unite (servea drept pistă de rezervă pentru naveta spațială) la Baza Aeriană Walker, care s-a închis la sfârșitul anilor '60. În afară de asta, erau livezi de nuci pecan, câmpuri de lucernă, un magazin de artificii, o fabrică de ambalare a cărnii și o fabrică de jeans Levi's. Făceam parte din oraș, eram întretesuți în fibra comunității. Iar familiile noastre erau interconectate atât de mult încât verișoara mea DeAnna era și mătușa mea. (Ea e nepoata mamei mele și s-a căsătorit cu fratele mai mic al tatei.)

Mama avea o soră mult mai mică, pe Charlene – noi îi spuneam Choc – care era majoretă la liceu. Ginny și-a luat rolul de supraveghetore și eu am devenit mascota în miniatură a echipei. Făcea diverse lucruri, strecura întreaga trupă de fete în cinematograful în aer liber, punându-le să stea întinse grămadă una peste alta în portbagajul mașinii. Simțeam că eram și eu una dintre fetele mai mari – părtașă la năzdrăvăniile lor. Mă îmbrăcau în uniformă ca a lor și Ginny îmi făcea părul. La adunările de la școală, eu eram marea surpriză: ieșeam în fugă în ținuta mea mică de culoare albastru-deschis ca să

inchei numărul, cu tot cu mișcarea mea caracteristică pe care o învățasem de la ele, arătând degetul mijlociu în mod ceremonios. A fost prima dată când am dat de gustul spectacolului și m-am bucurat de fiecare secundă. Și-mi plăcea enorm cât de fericită o făceam pe mama.

Pe vremea aceea, tata lucra în publicitate la *Roswell Daily Record*. Dimineața, îi lăsa mamei un pachet de țigări și o bancnotă de un dolar, pe care ea îl dădea pe un Pepsi mare pe care-l cumpăra de la magazinul din colț și din care bea toată ziua. Tata era hotărât să reușească: muncea mult și se distra mult – uneori prea mult. Ieșea și chefuia cu unul din unchii mei și erau genul de băutori care se luau cu alții la bătaie. (Nu uitați: abia dacă aveau douăzeci de ani.) Nu era ceva neobișnuit ca tata să vină acasă destul de ciomăgit după câte o băută ca acelea. Îi plăcea să se bată și îi plăcea să-i privească pe alții cum se băteau. Când eram mică – mult prea mică – tata mă lua să mă uit cu el la meciurile locale de box. Îmi amintesc că aveam vreo trei ani și stăteam pe un scaun uitându-mă la ring. Îl întrebam pe tata: „Cu ce culoare de șort trebuie să țin?” Să ne uităm la doi bărbați care se loveau cu pumnii: așa arătau momentele noastre de apropiere.

Amândoi părinții mei aveau ceea ce ați putea numi o relație relaxată cu adevărul, dar cred că tata chiar se desfăta cu sentimentul că putea să o ia înaintea cuiva cu ceva. Se ducea să plătească o notă, de exemplu, și-i spunea tipului de la casa de marcat: „Punem pariu: dublu sau nimic“. Era cartoforul din el, care încerca mereu să scape neprins cu ceva. Pe atunci nu știam cum s-o exprim în

cuvinte, dar nesăbuița lui mă îngrijora. Eram mereu vigilentă, mereu în alertă dacă nu cumva cineva avea să se enerveze. Am o amintire vagă cu un bărbat care a venit la noi acasă și a izbit în ușă când aveam patru ani și cât de înspăimântată am fost pentru că nu știam ce se întâmplă și de ce, dar simțeam teama din casă. Probabil era cineva tras pe sfoară de tata. Sau poate se culcase cu nevasta tipului.

Aveam aproape cinci ani când s-a născut fratele meu, Morgan, și am simțit imediat nevoia să-l protejiez. Mereu am fost mai dură ca el. Acum e un tip masiv – are 1,90 m și e puternic –, dar era micuț în copilărie și atât de frumos încât oamenii credeau mereu că e fetiță. A fost un copil agitat și mama îi făcea pe plac. „Doar dă-i copilului ce vrea!“ era refrenul ei veșnic. Îmi amintesc de un drum foarte lung cu mașina ca s-o vizităm pe mătușa mea în Toledo, când Morgan avea în jur de doi ani, când părinții mei mi-au dat o sticlă de bere de pe locul lor din față, pe care i-am administrat-o lui puțin câte puțin tot drumul până la destinație, așa cum i-ai da copilului sticla cu lapte. E de la sine înțeles că până am coborât din mașină, nu mai plângea.

Nu spun că eram sora perfectă: porecla mea pentru Morgan era, la urma urmei, „Butthole“¹. (Una dintre formele mele preferate de tortură era să-l pun la pământ, să trag un vânt în palmă și să-i țin palma pe nas.) Dar mi-a fost foarte devreme clar că trebuia să am grijă de el – de amândoi, de fapt, pentru că părinții noștri nu erau foarte

¹ Anus (în lb. engleză în original, n.tr.)

implicați. O dată, când Morgan avea trei sau patru ani, stătea pe spătarul canapelei, uitându-se pe geam și sărind, și-mi amintesc că i-am spus mamei: „O să cadă și o să se rănească!“ A căzut, evident, și am încercat să-l prind, dar eram prea mică. I-am oprit căderea, dar nu l-am putut împiedica să-și spargă capul de măsuta de cafea. A fost ca o scenă dintr-un film: mama a sărit și a țipat „Nu mișca!“ și i-a înfășurat capul sângerând cu un prosop înainte să-l ducem imediat la spital. Își fracturase craniul și mult timp după ce l-au cusut a arătat ca monstrul lui Frankenstein.

Curând după ce s-a născut el, am plecat din Roswell în California, aceasta fiind prima dintr-o serie de mutări care aveau să ne caracterizeze copilăria. Mama și-a dat seama că tata avea o aventură, așa că a făcut ceea ce fusese învățată să facă de către mama ei atunci când soțul își făcea de cap: l-a îndepărtat de „problemă“. Femeile din familia mea nu păreau să înțeleagă că, dacă își luau cu ele soțul care le înșela, când plecau, problema venea cu ele oriunde s-ar fi dus.

Pentru cei mai mulți oameni, ideea unei mutări e o treabă importantă. Toate schimbările, faptul că trebuie să găsești o casă nouă, bătaia de cap și stresul de a-ți aranja viața din nou, de a găsi un doctor nou, o curățătorie chimică, o alimentară – ca să nu mai spun că trebuie să instalezi copiii în școli noi și să găsești traseul autobuzului, și așa mai departe. Ar necesita mult timp de gândire, de pregătire și planuire.

Pentru noi nu a fost așa. Eu și fratele meu am calculat că în copilăria noastră am frecventat cel puțin două școli noi pe an și deseori a fost mai mult de atât. Nu mi-am dat seama decât mult mai târziu că nu așa trăia toată lumea. Când auzeam de oameni care aveau aceiași prieteni de la grădiniță, nu-mi puteam imagina cum putea fi.

Mutatul nu era ușor pentru noi, copiii. Aveam o senzație crescândă că se întâmpla ceva, că se pune ceva la cale și deodată ne trezeam pe drum într-una dintre numeroasele mașini vopsite în nuanțe de maro pe care le-au avut părinții mei de-a lungul anilor: un Maverick de culoarea ruginii, un Pinto maro, un Ford Falcon bej. (Toate erau noi-nouțe, cu excepția prețiosului Chevy Bel Air al tatei din '55.) Deseori ne era prezentat totul ca pe o necesitate: tata era atât de bun în meseria lui – și era bun în meseria lui – încât aveau nevoie de el la alt ziar, în alt oraș. Datoria noastră era să-l sprijinim. În primii ani, mutatul nu părea o treabă importantă sau o dificultate. Era, pur și simplu, ceea ce făceam noi.

AM INTRAT ÎN SPITAL a doua oară din cauza rinichilor când aveam unsprezece ani și, coincidentă sau nu, a fost imediat după una dintre aventurile tatei. Bineînțeles, la acea vreme, nu știam în sens propriu că tata o înșela pe mama, totuși nu pot să nu mă întreb dacă acele crize de rinichi nu erau cumva modul în care corpul meu exprima ceea ce se întâmpla acasă. Era un plasture, dar